

Sygn. akt IV U 262/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jadwiga Szner - Dobrowolska
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Ciopińska

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2017 roku w Kielcach

sprawy W. Ć.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołań W. Ć.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 22 lutego 2017 roku, znak: (...) -CW- (...)

z dnia 24 lutego 2017 roku, znak: (...) -CW- (...)

z dnia 11 kwietnia 2017 roku, znak: (...) -CW- (...)

oddala odwołania

SSR Jadwiga Szner – Dobrowolska

Sygn. akt IV U 262/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 22 lutego 2017 roku (znak: (...) - (...)), na podstawie art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił **W. Ć.** prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 lutego 2017 roku do dnia 19 lutego 2017 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 24 lutego 2017 roku (znak: (...) - (...)), na podstawie art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił W. Ć. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia 21 marca 2017 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 11 kwietnia 2017 roku (znak: (...) - (...)), na podstawie art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił W. Ć. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 22 marca 2017 roku do dnia 25 kwietnia 2017 roku.

Uzasadniając powyższe decyzje, organ rentowy podniósł, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn określonych w ustawie - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni. Ponadto, że z posiadanej dokumentacji wynika, iż z dniem 1 marca 2017 roku wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni trwający od dnia 2 września 2015 roku do dnia 1 marca 2016 roku, a następnie świadczenie rehabilitacyjne od dnia 2 marca 2016 roku do dnia 26 grudnia 2016 roku (300 dni). Zakład wywodził dalej, że aktualna niezdolność do pracy datowana od dnia 18 stycznia 2017 roku wystąpiła po przerwie nie dłuższej niż 60 dni i jest spowodowana chorobą spokrewnioną ze schorzeniem trwającym od dnia 2 września 2015 roku, w związku z czym brak jest podstaw do przyznania prawa do zasiłku chorobowego za w/w okresy.

Wnioskodawca W. Ć. w dniu 15 marca 2017 roku oraz 9 maja 2017 roku złożył odwołania od powyższych decyzji, wnosząc o ich zmianę i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 lutego 2017 roku do dnia 19 lutego 2017 roku, za okres od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia 21 marca 2017 roku i za okres od dnia 22 marca 2017 roku do dnia 25 kwietnia 2017 roku. Podnosił on, że stanowisko organu rentowego jest nieprawidłowe, gdyż niezdolność do pracy datowana od dnia 18 stycznia 2017 roku jest spowodowana inną chorobą niż niezdolność do pracy trwająca do dnia 26 grudnia 2016 roku, na którą to okoliczność wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, (k. 2, 3, 31).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedziach na przedmiotowe odwołania, złożonych w dniu 14 kwietnia 2017 roku i 7 czerwca 2017 roku wniósł o ich oddalenie jako bezzasadnych, wywodząc, że niezdolność do pracy w okresie od dnia 2 września 2015 roku do dnia 1 marca 2016 roku, z tytułu której wnioskodawca pobierał zasiłek chorobowy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne w okresie od dnia 2 marca 2016 roku do dnia 26 grudnia 2016 roku spowodowana była schorzeniem o nr statystycznym M19, tj. innymi chorobami zwyrodnieniowymi, natomiast niezdolność do pracy datowana od dnia 18 stycznia 2017 roku spowodowana była zaburzeniami korzeni rdzeniowych i splotów nerwowych (G54) i jest związana z poprzednimi schorzeniami trwającymi od dnia 2 września 2015 roku, a mając na uwadze, że pomiędzy tymi okresami niezdolności do pracy nie wystąpiła przerwa powyżej 60 dni, to brak jest podstaw do zmiany zaskarżonych decyzji i przyznania W. Ć. prawa do spornych świadczeń, (k. 4-5, 33).

Zarządzeniem z dnia 9 czerwca 2017 roku Przewodniczący połączył sprawy z odwołań W. Ć. do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. IV U 384/17.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. Ć., ur. (...), z zawodu jest technikiem elektroenergetykiem, obecnie nie pracuje.

Wnioskodawca w okresie od dnia 2 września 2015 roku do dnia 1 marca 2016 roku był niezdolny do pracy z powodu chorób zwyrodnieniowych o nr statystycznym M19 i z tego tytułu przebywał na zwolnieniu lekarskim i pobierał zasiłek chorobowy.

Pełny, 182-dniowy okres zasiłkowy wykorzystał on w dniu 1 marca 2016 roku, bezpośrednio po którym korzystał on ze świadczenia rehabilitacyjnego również z powodu zmian zwyrodnieniowych w okresie od dnia 2 marca 2016 roku do dnia 26 grudnia 2016 roku.

W okresie od dnia od dnia 1 lutego 2017 roku do dnia 19 lutego 2017 roku, od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia 21 marca 2017 roku i od dnia 22 marca 2017 roku do dnia 25 kwietnia 2017 roku wnioskodawca był ponownie niezdolny

do pracy, w tym w okresie od dnia 1 lutego 2017 roku do dnia 19 lutego 2017 roku i od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia 21 marca 2017 roku była spowodowana zaburzeniami korzeni rdzeniowych i splotów nerwowych o nr. S.. choroby G54.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 22 lutego 2017 roku odmówił W. Ć. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 lutego 2017 roku do dnia 19 lutego 2017 roku, decyzją z dnia 24 lutego 2017 roku odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia 21 marca 2017 roku, zaś decyzją z dnia 11 kwietnia 2017 roku odmówił prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 22 marca 2017 roku do dnia 25 kwietnia 2017 roku.

Niezdolność wnioskodawcy do pracy w okresie od dnia 18 stycznia 2017 roku była spowodowana tą samą chorobą co niezdolność do pracy datowana do dnia 26 grudnia 2016 roku.

Pomiędzy okresem niezdolności do pracy datowanym do dnia 19 lutego 2017 roku a okresem niezdolności do pracy od dnia 20 lutego 2017 roku oraz pomiędzy okresem niezdolności do pracy datowanym do dnia 21 marca 2017 roku i od dnia 22 marca 2017 roku nie wystąpiła żadna przerwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego oraz opinii biegłej neurolog lek. med. H. P. (k. 14-18, k. 25).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania W. Ć. jako bezzasadne nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2014 roku, poz.159) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni (art. 8 tej ustawy). Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 (art. 9 ust. 1 tej ustawy). Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ust. 2 tej ustawy).

Przez nieprzerwaną niezdolność do pracy należy przy tym rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Pracownik jest więc wówczas niezdolny do pracy „bez przerwy” i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy, to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą. Jednocześnie, do jednego okresu zasiłkowego wlicza się dwa lub więcej okresów niezdolności do pracy, jeśli zostały spowodowane tą samą chorobą, a przerwa pomiędzy poprzednim a kolejnym okresem niezdolności nie przekroczyła 60 dni.

Organ rentowy w zaskarżonych decyzjach podnosił przede wszystkim, iż nowy okres niezdolności ubezpieczonego do pracy, tj. od dnia 18 stycznia 2017 roku był spowodowany tą samą chorobą co niezdolność do pracy trwająca do dnia 26 grudnia 2016 roku, tymczasem W. Ć. stał na stanowisku, iż niezdolność do pracy w rzeczonych okresach była spowodowana innymi schorzeniami.

Celem wyjaśnienia czy niezdolność do pracy wnioskodawcy W. Ć. w okresie od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia 21 marca 2017 roku była spowodowana tą samą chorobą co jego niezdolność do pracy trwająca w okresie od dnia 2

września 2015 roku do dnia 26 grudnia 2016 roku, czy też różnymi chorobami, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurolog (k. 7).

Biegła lek. med. H. P. po dogłębnej i szczegółowej analizie dostępnej dokumentacji medycznej oraz przeprowadzeniu w dniu 15 maja 2017 roku badania fizykalnego wnioskodawcy stwierdziła, że niezdolność do pracy W. Ć. w okresie od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia 21 marca 2017 roku była spowodowana tą samą chorobą co niezdolność do pracy w okresie od dnia 2 września 2015 roku do dnia 26 grudnia 2016 roku, mimo różnych nr (...)10. Podniosła, że dolegliwości wynikały ze zmian powodowanych postępującą chorobą zwyrodnieniową w zakresie narządu ruchu z dominacją objawów bądź z zakresu kręgosłupa bądź stawów obwodowych oraz że z dokumentacji medycznej wnioskodawcy wynika, że jest to proces wieloletni.

W uzupełniającej opinii biegła dodała, że niezdolność do pracy datowana od dnia 18 stycznia 2017 roku do dnia 21 marca 2017 roku była spowodowana tą samą chorobą co niezdolność do pracy wnioskodawcy w okresie od dnia 2 września 2015 roku do dnia 26 grudnia 2016 roku.

W tym miejscu zauważyć należy, iż odnoszenie pojęcia "ta sama choroba" do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, jest mylące, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające tym numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który – choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne – wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/o8).

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły wydający opinię w sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany i Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. W zaistniałej sytuacji należało zatem przyjąć, że pod względem medycznym, bezpodstawne okazało się kwestionowanie przez odwołującego wniosków zamieszczonych w pełnej, rzeczowej i fachowo uzasadnionej opinii biegłej, która swe ekspertyzy złożyła nie tylko po analizie dostępnej dokumentacji medycznej i pozostałej dokumentacji zalegającej w aktach organu rentowego, ale także po bezpośrednim badaniu W. Ć., a co prowadzi do wniosku, że stanowić mogą one podstawę do czynienia ustaleń faktycznych. Podstawą do orzekania są opinie wydane przez niezależnych, wysoko wykwalifikowanych lekarzy- biegłych sądowych, których odwołujący w żaden przewidziany prawem sposób nie podważył, nie wykazał, że są rażąco wadliwe, czy w sposób oczywisty błędny. Przedmiotowa opinia jest zatem fachowa, spójna, a sposób motywowania argumentów, przedstawionych w opinii i stanowczość skonkretyzowanych w nich wniosków, skłania do stwierdzenia, że mają one charakter w pełni wiarygodny i w tym stanie rzeczy, Sąd przyjął ustalenia z niej płynące jako własne.

W tym stanie rzeczy, Sąd zważył, iż niezdolność wnioskodawcy do pracy w okresie od dnia 18 stycznia 2017 do dnia 21 marca 2017 roku była spowodowana tą samą chorobą co niezdolność do pracy datowana od dnia 2 września 2015 roku do dnia 26 grudnia 2016 roku, co skutkuje stwierdzeniem, że decyzje ZUS z dnia 22 i 24 lutego 2017 roku były prawidłowe, natomiast odwołania jako bezzasadne należało oddalić.

Odnosnie okresu niezdolności do pracy datowanego od dnia 22 marca 2017 roku do dnia 25 kwietnia 2017 roku, wskazać należy, że zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2, a ponieważ okres niezdolności do pracy trwający od dnia 18 stycznia 2017 roku do dnia 21 marca 2017 roku został zaliczony do poprzedniego okresu zasiłkowego i pomiędzy jego zakończeniem a okresem nowej niezdolności do pracy trwającej od dnia 22 marca 2017 roku nie wystąpiła żadna przerwa, to również ten okres niezdolności ubezpieczonego do pracy należało zaliczyć do poprzedniego okresu

zasiłkowego, bez konieczności badania przyczyny tej niezdolności, albowiem kluczowe znaczenie ma tutaj okoliczność braku przerwy pomiędzy okresem niezdolności do dnia 21 marca 2017 roku i od dnia 22 marca 2017 roku. W związku z powyższym również odwołanie od decyzji z dnia 11 kwietnia 2017 roku okazało się bezzasadne, a zaskarżona decyzja ZUS O/K. prawidłowa.

Mając na uwadze powołane orzecznictwo oraz normy prawne i ustalony stan faktyczny, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na podst. art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

SSR Jadwiga Szner-Dobrowolska